

Dat was Pim Gras, dit is H III, NOS-Jazz, Mdr. De Geschiedenis van de Jazz, deel 25.

laat 1 Duke Ellington s/h Orchestra: Black and tan fantasie (Ellington, Miley)
A/5 - 3:05 - RCA Victor 731 043

Al op 18 oktober 1923 had Duke Ellington, toen pianist in de band van banjospeler Elmer Snowden, voor Victor opgenomen, maar de toen gemaakte proefopname is nooit voor de dag gekomen en het duurde tot 6 oktober 1927 voor Ellington, inmiddels met zijn eigen orkest, voor de tweede keer in de New Yorkse Victor studio was. Er werden toen drie takes opgenomen van "Black and tan fantasie" die ~~alle~~ alle drie werden afgekeurd. De 26ste, nadat "Creole love call" ~~was opgenomen~~ ~~was~~ en "Blues I love to sing" met scat-zang van ~~de~~ show-lady Adelaide Hall waren opgenomen, werd de vierde take van "Black and tan fantasie" gemaakt, en die hebt u net gehoord. Ellington en trompettist Bubber Miley staan vermeld als componisten, maar ook in dit geval kan aangenomen worden dat het melodisch materiaal ingebracht werd door Miley, dat hij ook het geluidsbeeld van het totaal bepaald heeft.

Joseph Wesley Miley was in Aiken, South Carolina, geboren -1903- en zes jaar oud toen de familie naar New York migreerde. Toen hij eenmaal trompettist was maakte hij met Mamie Smith uitgebreide toernees, waardoor hij in 1921 in Chicago was en gelegenheid had te luisteren naar King Oliver en diens werk met dempers, in het bijzonder 'cups', ~~die~~ zeg maar ongeveer het model van een theekopje, dat vóór de beker van de trompet in de hand gehouden ~~door de trompettist~~ ^{bewijst} een vrij groot aantal klankeffecten ten gevolge heeft. Miley experimenteerde zelf verder, combineerde de 'cup' met dempers die in de beker van de trompet gestopt worden, en ging daarbij ook 'growl' toepassen. Dat is het schorre geluid, op koperinstrumenten als trompet en trombone te verkrijgen door bij het blazen achter in de keel een G te maken. Door dat alles heeft Miley de uitdrukkingmogelijkheden van de trompet zeer uitgebreid. In 1923 was hij in New York bij de Washingtonians olv. Elmer Snowden komen spelen, en bleef bij Ellington toen die leider van de band werd. Zomer 1926 was Joe Nanton de trombonist geworden bij Ellington, hij heette voluit Joseph Nanton, was 1 Februar 1904 in New York geboren en werd vanwege zijn slimmigheden bij kaartspelen ook 'Tricky Sam' genoemd. Nanton nam de demper-technieken van Miley over, de growl, en kwam per ongeluk tot zijn grootste vondst.

vooral wat

Vóór een solo zocht hij de demper die in de trombone-beker moest, vond hem niet zo gauw en greep toen Miley's veel kleinere trompet-demper. Dat gecombineerd met de plunger die hij ipv. een cup gebruikte, gaf een fantastisch effect, en het was volslagen uniek. Een plunger is zo'n rubberen gootsteendoorstopper, (zonder steel dan), die je niet alleen voor de beker kunt bewegen, maar ook verbuigen. In "Black and tan fantasie", 26 oktober 1927, maakten Bubber Miley en Joe Nanton intensief gebruik van hun verworvenheden. Otto Hardwicke was de solist op altsaxofoon.

De drie grootste nachtclubs in Harlem, New Yorks zwarte wijk, waren niet alleen eigendom van blanken, ze appeleerden ook voornamelijk aan het al of niet snobbistisch blanke publiek uit Zuid-Manhattan. In twee ervan werd zwart publiek niet van harte toegelaten, de beroemdste pastte strikte rassenscheiding toe: de Cotton Club. De grootste, Smalls' Paradise, kon 1500 mensen bergen, de kleinste, Connie's Inn, 250, de in 1923 geopende Cotton Club 700. Eigenaar was Owney Madden, een uit Engeland naar New York geëmigreerde misdadiger die de Club gebruikte om zijn illegale drank te slijten. Het huisorkest werd geleid door violist Andy Preer^{zide} op een gegeven moment de hele band van collega Wilson Robinson overnam. ~~dat is deze~~ Cotton Club band, op 10 november 1925.

aat 2 Andy Preer's Cotton Club Orchestra: Everybody Stomp (McHugh)
B77 - 2:49 - Collectors Items 006

"Everybody stomp" - Andy Preer's Cotton Club Orchestra in 1925 voor Columbia met de trompettisten Roger Quincy Dickerson en Sidney De Paris, trombonist DePriest Wheeler uit Kansas City, Andrew Brown, Walter Thomas en David Jones op klarinetten en saxofoons - in de ritmesectie Barr^s Prince-piano, Charlie Stamps-banjo, Jimmy Smith-tuba en ook uit Kansas City drummer Leroy Maxey. De musici, dansers, danseressen en het bedienend personeel waren zwart, de inrichting van de Cotton Club ^{was} een nep-jungle. De leiding, zowel zakelijk als voor de shows, ~~blank~~ - Jimmy McHugh was de huis-componist. ~~TKKXKXKX~~
Toen Preer in mei 1927 was overleden ging het met de band bergafwaarts, waardoor najaar '27 naar een nieuw orkest werd omgezien. King Oliver werd aangezocht, maar hij vond de gage te laag, en het was McHugh die de leiding overhaalde de betrekkelijk onbekende Duke Ellington Band uit de ~~omiddels tot Plantation Club herdoopte~~ Kentucky Club aan Times Square naar de Cotton Club in Harlem te halen.

Jimmy McHugh werkte toen samen met Dorothy Fields die voor hem de song-teksten schreef, Will Vodery zorgde voor een deel van de arrangementen, en op 4 december 1927 ging hun nieuwe show 'Dance Mania' in première. De show leverde een hit op: "Harlem River Quiver".

Maat 1 Duke Ellington a/h Orchestra: Harlem River Quiver (McHugh, Fields)
B/1 - 2:45 - RCA Victor 731 043

"Harlem River Quiver" van Jimmy McHugh, ^{(en} Dorothy Fields, terwijl ook producer Dan Healey als componist vermeld staat. Duke Ellington nam het stuk 19 december 1927, vijftien dagen na de opening van de show 'Dance Mania' voor Victor op, u hoorde de eerste van de drie gemaakte takes en de band zag er toen zo uit: Bubber Miley en Louis Metcalfe-trompetten, Joe Nanton-trombone, Rudy Jackson, Otto Hardwicke en Harry Carney-klarinetten en saxofoons. Duke Ellington-piano, Fred Guy-banjo, Wellman Braud-bas, Sonny Greer-drums. De solisten waren trombonist Nanton, trompettist Metcalfe, pianist Ellington en baritonsaxofonist Carney die met zijn 17 jaar de jongste van het orkest was. Gelukkig kreeg Ellington in elk geval ^{voor} de plaat gelegenheid ook eigen werk op te nemen - zoals 21 maart 1928 voor Brunswick. Drie maanden eerder, december '27 dus, had Rudy Jackson ontslag genomen en was vervangen door een andere klarinettist uit New Orleans die ook ~~in~~ bij King Oliver gespeeld had: Barney Bigard. Dit is Duke Ellington's "Black beauty".

~~Maat 3~~ ~~XXXXXXXXXXXX~~ The Washingtonians: Black beauty (Duke Ellington)
A/1 - 3:10 - Joker SM 3081

De grote ster uit 'Shuffle along' dat op Broadway liep van 1921 t/m '23 was Florence Mills, na ~~een~~ langdurige succesvolle toernee door Europa in 1927 stond ze op het toppunt van haar roem toen ze op 2 november tijdens een blindedarm operatie overleed. "Black beauty" werd door Ellington aan haar opgedragen, en in deze opname van 21 maart '28 hoorde u solistisch de trompettisten Arthur Whetsol, Louis Metcalfe en dan weer Whetsol, trombonist Joe Nanton, Duke Ellington en de nieuwe klarinettist Barney Bigard. Deze opname was voor Brunswick, u hoorde de tweede van de twee gemaakte takes, en dat geldt ook voor de opname van "Black beauty" die 26 maart gemaakt werd voor Victor.

Maat 1 Duke Ellington a/h Orchestra: Black beauty (Duke Ellington)
B/voorlaatste - 2:52 - RCA Victor 731 043

met Wellman Brand,

= 4 = voor Victor

"Black beauty" van 26 maart 1928 met de solisten Whetsol, Nanton, Ellington en Bigard. Het engagement in de Kentucky Club ~~XXXXX~~ destijds, was geregeld door Irving Mills, een New Yorker die 16 januari 1894 werd geboren en zich ontplooipte als zanger en song-plugger. Toen hij impresario werd combineerde hij een en ander, in '26 nam hij Ellington onder contract, op basis van ieder 50 % - en dat gold voor alles wat Ellington deed. 10 juli 1928 had Mills voor Ellington een Okeh-opname-session georganiseerd, waarbij een ander stuk uit 'Dance Mania' werd opgenomen. Irving Mills kon het dus ook makkelijk regelen zelf als vocalist op te treden in "Diga diga do".

maat 4 ~~XXXXXXXXXXXX~~ The Harlem Footwarmers: Diga diga do (McHugh, Fields) 3/laatste - 2:52 - CBS 67264

"Zulu man is feeling blue" - typische Cotton Club-tekst van Dorothy Fields bij de muziek van Jimmy McHugh: "Diga diga do", De Duke Ellington band op 10 juli 1928 voor Okeh onder de naam 'The Harlem Footwarmers', want dat was weer een andere truc van de man die hier als zanger optrad, Irving Mills. Hij liet Ellington vrijwel hetzelfde materiaal opnemen voor een aantal platenmaatschappijen - één keer onder Ellington's eigen naam, en verder pseudoniemen: Warren Mills a/h Blue Serenaders, The Jungle Band, Joe Turner a/h Memphis Men, The Whoopee Makers, Six Jolly Jesters, Ten Blackberries, Harlem Hot Chocolates, The Harlem Music Masters, The Philadelphia Melodians, The Memphis Hot Shots, Earl Jackson a/h Musical Champions - en The Harlem Footwarmers. Pas in 1932 werd het onveranderlijk 'Duke Ellington and his Famous Orchestra'. De eerstvolgende platensession was ook weer voor Okeh, maar nu gewoon onder Ellington's eigen naam. Hij begon met twee pianosoli, "Black beauty" dat u al in twee orkestuitvoeringen hoorde, en ook van hemzelf "Swampy River". Slot van deel 25 in De Geschiedenis van de Jazz, MdR.

dem Duke Ellington: Swampy River (Duke Ellington)
4/3 - 2:48 - Idem

0 0 0 0 0

met solistisch de nieuwe actorkapiteit
John, Hodja, Barber Mile, etc en
om't slot uke-actist Barney Bigard.